

Porota, co má ráda lidi

KČ: Ráda bych ocenila herce, víte, co hrajete. Potěšily dobře zvládnuté herecké momenty zcizení. Výborný je scénický minimalismus a bylo vidět, že vás to baví. Při stylizaci zvířat jdete po tom, jaká jsou uvnitř – čas krávy prostě plyne jinak. Máte dobrý smysl pro humor a nebojíte se ho použít.

MV: Základem je bajka, která dává možnost se vyjádřit ke všemu. Líbí se mi jasný klíč – zvířátka mají na hlavách pokrývky hlavy. Ještě mi chybí nějaké drobné gesto – třeba je v pohybu krys, ale u ostatních ne. V druhé polovině trochu polevil temporytmus. A líbí se mi pointa „Jsem zvíře a jsem na to hrdý“.

ZB: Narušení temporytmu je u blackoutů spíše na kontě techniky, než herců. Jste herecky velmi vyrovnaní.

—ss—

pátek 15. 3. • 20.30 • DS Žumbera, tv. sk. SKORONARVÁNO Plzeň JANKA RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ: FRIDY

Hravá a krvavá fantazie ne zrovna sentimentální dívky.

Ten, kdo zná mexickou malířku Fridu Kahlo a její provokativní dílo, si asi nenechal dnešní divadelní představení ujít. Možná doufal, že mu tato „životopisná hra“ pomůže pochopit její obrazy, kombinující prvky naivního mexického malířství se surrealistickými vizemi, zrozenými ze snů a bohaté fantazie. Asi marně. Hra není popisem životních peripetí, ale spíše je o smíření se sama se sebou, nalezení vnitřního klidu a míru, o přijetí sebe sama. Každý v sobě má svá dvě já. A co více si přát, než aby jedno s dru-

hým bylo v souladu. Věřím, že ten, kdo její dílo nezná, se s ním po dnešním večeru bude chtít seznámit. Úžasným zážitkem pak byly Fridiny stylizované „oživlé“ obrazy. Spolu s jednoduchým uspořádáním scény ještě vygradovaly účinky hry na diváky.

Malířčin složitý, ba strastiplný život má až hypnotickou moc a sílu. Její životní příběh nám může dodat sílu žít a přežít naše malá i velká trápení.

—ss—

Rozhovor s Fridou Rivera (ne!!! Kahlo!!!)

Frida: Kristýna Sladomelová a Dagmar Kršňáková

☺: Máte nebo měly jste někdy nějakou přezdívku?

F: Já jsem Anny, já mám spíš takovou jako raritu, já nejsem Dáša.

☺: Jakou nejzajímavější knihu jste kdy četla?

F: Možná Zaslíbení od Elisabeth Haich. / Nejzajímavější je pro mě pořad Harry Potter.

☺: Je někdo v souboru, kdo Vás dokáže vytočit?

F: Frida jedna, Frida dvě.

☺: Jak byste se popsaly jednou větou?

F: Malá, ale hlučná. / Blondátá a hlučná.

☺: Kde se vidíte za 5 let?

F: No tak já doufám, že zase tady na přehlídce, minimálně jako divák. / Doufám, že hlavně šťastná někde, kde mě to bude bavit.

—jm—

Porota bez Fridy Rivera (ne!!! Kahlo!!!)

MV: V textu není úplně jasné, co říká která Frida. Chválím vás, že máte jasný záměr, cíl a vyloženou každou situaci. Na amatérské podmínky je svícení velice nadprůměrné. Líbí se mi práce se scénografií, kde si vystačíte jen s rámem. Inscenace by měla gradovat, a to se mi zde nezдалo, měla by víc eskalovat. Čekal jsem další obrazy ve hře a použití nějakých detailů z jejich děl. Fridy by mohly být více rozdělené proti sobě. Líbí se mi zpracování Diega. Báľ jsem se, že druhá Frida bude odcházet a vracet se, což se nestalo. KČ: Děláte nejen příběh Fridy, ale i to, co každý zná, ten vnitřní souboj. V poslední třetině se ztrácel temporytmus. Chápu, že je složité skákat z emoce na emoci, a k tomu držet ten správný směr. Pomáhá vám, že jste dvě Fridy. Z důvodů expresivních stavů občas není rozumět text, ale sarkastická Frida na vás sedí. Nemám moc připomínek, až na konec, kde jsem vám chtěla pomoci s energií. Velmi vám chválím program, doopravdy to myslíte vážně s dvěma Fridami.

ZB: V momentě, kdy každá mluví se svým mužem by to mohlo víc vyvrcholit ve střet obou Frid. Rozdíl mezi Fridami by mohl být výraznější. Hranice jednotlivých prostorů nejsou přímo určeny, tak bych to buď neřešila, či naprosto vytyčila. Oceňuji váš komediální talent. Po celou hru jsem měla pocit, že se koukám na profesionální divadlo.

—lv—

#přehlídkaHD2019

Ste tu s námi? Dejte nám to vědět!

 TyjátrTimes

 Tyjátr TIMES

2

”

čtvrtek 14. 3. • 20.00 • Tyjátr Horažďovice

LUC CHAUMAR: VELKÉ LHANÍ

Situční komedie o tom, kdy člověk jednoho dne potká bývalou ženu „svěho života“ a vymyslí si kolosální lež. Je téměř jisté, že riskuje, a že se mu to jednoho dne mnohonásobně vrátí.

Skutečně „jen“ komedie?

Co může být francouzštější, než muž, který se tolik snaží udělat dojem na svou životní lásku, že v jejím jménu do toho zaangažuje svého homosexuálního obchodního partnera i jeho stážiistku? Ke kolika nedorozuměním vlastně může dojít mezi pouhými čtyřmi lidmi?

A co může být lepší komedie, než taková, kdy se smějeme po celou dobu, kdy jsou herci na scéně, ale pak...

Slovní ekvilibristikou naplněná hra – no koho by nepobavila věta: „...ona neví, že my víme, že to, co ona si myslí, že ví, není to, co víme my...“ – a přesto může vést i k zamyšlení. Proč se nám pořád zdá, že náš vlastní život není až tak úžasný, jako životy lidí okolo nás? Proč si vlastně velká část lidí bude

– podobně jako Etienne – při setkání se známými vymýšlet úplně jiný (lepší) život, než ten, který skutečně žije? Protože má pocit, že ostatní jsou na tom mnohem líp? Ale, co když si i oni nehorázně vymýšlejí a přehánějí? Není to, co lidé staví na odív, vlastně jen Potěmkinova vesnice jejich životů? A když si to uvědomíme, nebude náš život o hodně snazší? Nebudeme muset mít pocit vlastní nedokonalosti. A pokud budeme sami se sebou spokojenější, bude i naše okolí spokojeno s námi. A o co jednodušší bychom měli život, kdybychom si vždycky všechno řekli na rovinu do očí. A také si uvědomili, že vzpomínky jsou mnohdy hezčí, než realita...

Myslím, že přehlídka byla více, než důstojně zahájena.

—as—

Ulhaný rozhovor

Herec Vladimír Šlechta – Gabriel Donzac

☺: Je někdo, kdo vás ze souboru dokáže naštvát? A jakým způsobem?

G: Všichni – smích... Nikdo, sem se člověk nechodí neštvávat.

☺: Co byste si koupil, kdybyste vyhrál v loterii?

G: Záleží na tom kolik?

☺: Třeba 10 milionů.

G: To bych zaplatil dluhy a už by mi moc nezbylo.

☺: Váš životní slogan?

G: Dokonalost se skládá z maličkostí, ale dokonalost není maličkost.

☺: S kým byste si chtěl zahrát lechtivou scénu?

G: Smích... nechám bez komentáře.

☺: Máte nějaký zlovyk z dětství?

V: Koušu si nehty, šťourám se v nose a hrozně mi smrdí nohy...

—jm—

Vylhaná porota (střípky)

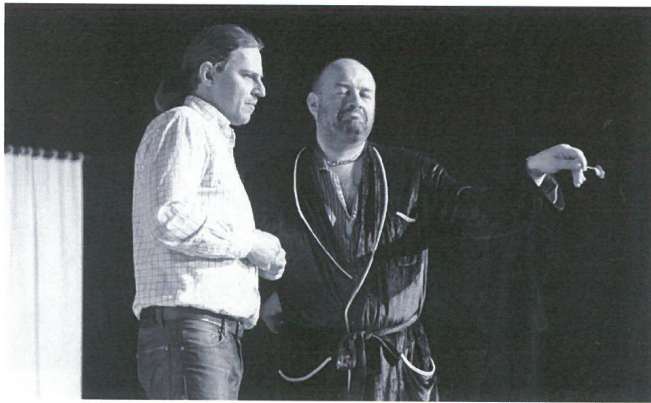
KČ: Přistoupili jste k tomu jazykově pietně. Šmírácká připomínka (nechci použít): Kdo rychle hraje, dobře hraje.

MV: Komédie je sakra těžkej žánr – je to přesný rýsování. Dvě slova: situace a motivace! Někdy se jako divák ztrácím v situacích a motivacích postav. Proč šla Pamela na terasu? Pamela se tam motá a neuklízí.

Záměr je dobrý, ale je třeba ho pročistit. Gabriel je zbytečně stylizovaný oproti ostatním „civilům“.

ZB: Mně se líbil začátek s telefonem. Držíte (na Gabriela) tělesnou stylizaci celou dobu, to je výborné. Kdybyste podpořili nenávisť mezi Pamelou a Etienem. Zostřít hrany situací!

–pk–

pátek 15. 3. • 16.00 • Herecká škola Blanky Luňákové DANIEL VONÁŠEK: V KLECI

Patetická truchlohra o rodinné historii.

V domě rodiny Červenkových najdete následující: 4+1 sourozence, nepočítatelné množství klecí s červenkami, červotoči prolezlého otce a přizračný štěkot ozývající se chodbami.

Jednoduchá scéna. Červená a černá. Černé oblečení a červené doplňky. Červenky. Rodina Červenková. Existuje něco jako předurčení či prokletí? Můžeme s tím něco udělat, anebo je to doopravdy předem určené a jsme uvězněni v kleci? Záleží na našem rozhodnutí? Nebo je cesta daná? Přesně nad tím se pozastavovala dnešní hra. A nejen nad tím. Bylo zde vše, co nám zasahuje do života. Rodina, kterou si nikdo nevybere a vztahy v ní. Silná láska, ale i nenávisť, zlost, odpuštění,

bolest, hrdost, nevšímavost, přízrůbivost, zodpovědnost a v neposlední řadě smrt. Ze všeho špatného obviníme kohokoliv jiného, než sebe. Jednotliví rodinní příslušníci, každý se vyrovnává s tím, co je potkalo po svém, bojují se životem, anebo proti němu? Nikdo z nich nevidí, že by se mohl pokusit vystoupit z předepsané linie a chovat se jinak. Třeba příští generace zvládně pustit červenky z klece.

–as–

Rozhovor v kleci

S autorem Danielem Vonáškem

D: Já jsem hru napsal a hrál jsem i jednoho z bratrů Červenků Libora.

☺: Jaké je Vaše vysněné povolání?

D: Být spisovatel a dramatik na plný úvazek.

☺: Z jakého hlavního důvodu hrajete divadlo?

D: Je to pro mě kreativní oblast, která mě nadchla, hrozně mě baví a je to věc, kterou chci v životě dělat.

☺: Jak si představujete ideální sobotní ráno?

D: Spím do 10. Udělám si čaj a lívance.

☺: Co byste si vzal s sebou na pustý ostrov?

D: Smysl pustého ostrova je, že je pustý, takže tam nebudu brát nic.

☺: Máte nějaké špatné vlastnosti, o kterých víte?

D: Jsem mrzout, jsem hodně náladový, jeden den kecám s kamarády a další týden je nechci vůbec vidět. Vím to, ale nedokážu s tím nic dělat. Prostě potřebuji občas vypnout a být sám.

–jm–

Porota v kleci

MV: Autorská inscenace psaná přímo na tělo souboru. Co se týká žánru, ve hře se setkává absurdní drama s magickým realismem. Text mne zaujal hráním s jazykem, je to divadlo poetické, zvukomalebné. Inscenace tomu textu ale moc nepomáhala. Měla by být konkrétnější ve scéně. Navíc nahodíte nějaké řešení, ale už se z toho nestane princip. Například hudba se poprvé objeví při retrospektivě, ale podruhé se objeví jako podkres, když je donesena červenka (otec). Celou hrou se táhne motiv bezvýchodnosti, já jsem si našel v závěru naději v tom, že Libor vybočí ze stereotypu. Lbfi se mi scénografie, kostýmy, to je čitelné. Herecky na to máte, ale chtěli by to víc prožít.

KČ: Mám ráda, když soubory tvoří něco vlastního, váš text má skvělé poetické kvality. Někdy máte představu, co vlastně hrajete – hrajete spolu, reagujete na sebe. Někde to ale takto úplně nefunguje. Máte dobře načrtnuté jasně dané charaktery, sourozenecké vztahy, huř už máte jasno ve filozofickém pojetí. Používáte různé nápady, ale použijete je jednou. Někdy je těžší nepoužít všechno z hojnosti nápadů, ale použít jen něco a to dál rozvíjet.

ZB: Na začátku jsem se úplně neorientovala v rozložení scény. Bylo cítit, že jste zvyklí hrát na menší scéně. Některé repliky jsou jen řečené, ne hrané.

–ss–

pátek 15. 3. • 18.00 • HOP HOP ZUŠ Ostrov

IRENA KONÝVKOVÁ: LIDÉ NÁS MAJÍ RÁDI

Divadelní inscenace podle knihy Davida Duchovny *Holy Cow* (2015)

Nazdárek!! Co si o nás myslíte, zvířátka, a máte nás ráda?

Možná nás mají raději, než my je. Jednou jedna kráva zjistí, co dělájí lidi zvířatům. Rozhodne se, že nebude čekat na jistou smrt. Vydá se na výlet do Indie. Na své malé dobrodružství s sebou vezme vepře a krocana. Vepř chce tam, kde se ho lidé nepokusí sníst. Krocana, který takticky před Dnem děkuvzdání nejedl, aby nepřibral, letí do země,

kteřá je po něm pojmenovaná (Turkey = Turecko). Všichni si myslí, že jim pak bude lépe. Jenže ne všechny cesty jsou úspěšné a doma je doma. Humorné dílko, které rozhodně nenechá diváky v klidu. Zažijeme příběh telete, které má své sny a třeba by se mohlo stát i modelkou pro krabice s mlékem. Nebo krocana se jednou bude vznášet v oblacích. Každý má právo na svůj sen!

–as–

Rozhovor s lidmi

Lidé nás mají rádi – HOP HOP ZUŠ OSTROV

Herečka Jana Ďuržová – Kráva Elsie

☺: Jaká byla Vaše cesta k divadlu?

KE: Do souboru chodila moje mamka a já jsem od mala chtěla hrát divadlo, tak mě mamka přihlásila a zatím jsem tady.

☺: Máte nějaké rituály, než jdete na jeviště?

KE: Všichni si stoupneme do kruhu a omujeme, což znamená, že se chytíme za ruce, zavřeme oči a prostě omujeme, ať si pod tím každý představí, co chce.

☺: Vysněná divadelní role?

KE: My to nemáme o nějakých vysněných rolích, my to spíš máme kolektivní, spíš chceme hrát téma a tak.

☺: Co vás láká na nových scénářích?

KE: Asi ty příležitosti si zahrát něco nového, zkusit, co člověk dokáže.

☺: Vaše „nejdivnější“ role, kterou jste zatím zahrála? Nebo nejoblíbenější?

KE: Myslím, že to bude tady tahle „kráva“, protože je to moje první hlavní role.

–jj–

